

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6622201232
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6622201232.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna v právnej veci žalobcu: A. B. C., C., so sídlom D., E. X, IČO: XX XXX XXX, zastúpený: F. G., C., so sídlom D., E. X, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej H. I., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, bytom J., I. XXXX/XX, t. č. K., E. XX, XX XXX L., o zaplatenie 721,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/23/2022-206 zo dňa 6. júla 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 7Csp/23/2022-206 zo dňa 6. júla 2023 p
o t v r d z u j e.
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že žalobu zamietol (výrok I.) a žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal (výrok II.). 1.1 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 1. apríla 2022 domáhal od žalovanej zaplatenia 721,82 eur s príslušenstvom. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za nesporné, že právny vzťah medzi žalobcom (právnym nástupcom pôvodného veriteľa) a žalovanou, titulom zmluvy o úvere, je vzťahom spotrebiteľským. Súd prvej inštancie zistil, že konečná splatnosť úveru bola dojednaná na 20. februára 2019. Premlčacia doba začala plynúť dňom 21. februára 2019 a uplynula dňom 21. februára 2022, a keďže žalobca si právo na súde uplatnil až 1. apríla 2022, urobil tak po lehote. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v zmysle zák. č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 62/2020 Z. z.“) nedošlo k predĺženiu premlčacej doby, keď koniec premlčacej lehoty pripadol na časy, s ktorými predmetný zákon neviazal prerušenie plynutia lehôt. Z dôvodu premlčania nároku žalobcu súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žiadnej zo strán náhradu trov nepriznal, keď žalovaná ako úspešná strana v spore si náhradu trov neuplatnila.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca (ďalej aj len ako „odvolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP, pričom z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca napáda rozsudok v celom rozsahu a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. Žalobca namietol nesprávny výklad zák. č. 62/2020 Z. z. a tvrdil, že sa má vykladať vo význame paušálneho predĺženia premlčacej doby o 76 dní.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná nevyjadrila i napriek tomu, že jej na to bol vytvorený procesný priestor.

4. Súd prvej inštancie predložil vec z dôvodu podaného odvolania Krajskému súdu Banská Bystrica dňa 13.03.2025.

5. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou, (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 „a contrario“ rozsudok okresného súdu v zamietajúcom výroku (I.) a v závislom výroku o trovách konania (II.) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Na základe podaného odvolania žalobcu tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonšatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd uvádza, že odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (vo veci samej), nežiadal ani doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré by nemohli bez svojej viny byť prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o veci vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom v súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody uvedené v podanom odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné, nemožno mu vyhovieť. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku (I.) ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozsudku sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje, pričom k relevantným námietkam odvolateľa v podanom odvolaní v súlade s ustanovením § 387 ods. 3 CSP uvádza nasledovné.

9. Odvolací súd posúdil podané odvolanie podľa obsahu a z pohľadu právno-logickej systematiky vyabstrahoval relevantný procesný „odvolací“ útok žalobcu do roviny námietky (odvolacieho dôvodu) nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobca svoj procesný útok založil výlučne na námietke nesprávneho právneho posúdenia, a to ako následok nesprávneho výkladu zákona č. 62/2020 Z. z., keď mal za to, že premlčacia doba sa v zmysle daného zákona „en bloc“ predlžuje o 76 dní.

10. Súd prvej inštancie žalobou uplatnený nárok posudzoval z hľadiska premlčania podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba podľa názoru súdu prvej inštancie začala plynúť 21. februára 2019. Začiatok plynutia premlčacej doby nie je v konaní sporný. Súd prvej inštancie prijal záver, že premlčacia doba uplynula dňa 21. februára 2022, nakoľko vychádzal z úsudku, že v predmetnej veci nedošlo k spočívaniu premlčacej doby v zmysle zák. č. 62/2020 Z. z..

11. Vo vzťahu k zákonu č. 62/2020 Z. z. odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správnu právnu normu v jej účinnom znení.

12. K odvolacej námietke žalobcu ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd uvádza, že dňa 27. marca 2020 nadobudol účinnosť zák. č. 62/2020 Z. z., ktorý v § 1 ustanovil, že lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromno-právnych vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k ich zániku práva a) v čase od dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona sa neskončia skôr, ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

13. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 62/2020 Z. z., časť opatrení zavádzaných vyššie uvedeným zákonom je koncipovaná ako opatrenia dočasného charakteru, pričom ich dočasnosť je daná dátumom, do kedy sa uplatňujú. Navrhované opatrenie upravené v § 1 zák. č. 62/2020 (citované vyššie), má za cieľ v písm. a/ dočasne zabezpečiť to, že premlčacie a prekluzívne lehoty nebudú do konca apríla 2020 plynúť a v písm. b/ navrátiť premlčacie a prekluzívne lehoty, ktoré uplynuli v čase od 12. marca 2020 do dňa účinnosti predkladaného zákona, t. j. v čase od vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov. Predkladateľ mal za to, že uvedené opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie bez toho, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie. Navrhované ustanovenie je zamerané na súkromnoprávne vzťahy, t. j. právne vzťahy vznikajúce podľa predpisov súkromného práva najmä Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka.

14. Z dôvodovej správy ďalej k ust. § 2 vyplýva, že na rozdiel od úpravy v § 1 ktorá sa zameriava na hmotno-právne lehoty, ustanovenie § 2 ods. 1 sa zameriava na procesné lehoty na strane účastníkov konania a strán v konaní ktoré sú ustanovené zákonom (najmä procesné predpisy) alebo určené priamo súdom na vykonanie určitého procesného úkonu. I v týchto prípadoch platilo, že tieto lehoty nebudú do 30. apríla 2020 plynúť. Predkladateľ od uvedeného opatrenia očakával zníženie náporu, resp. tlaku na účastníkov konania či strán v konaní prichádzať na súd alebo do priameho styku so svojim právnym zástupcom.

15. Z uvedeného znenia § 1 zák. č. 62/2020 Z. z., ako i z dôvodovej správy vyplýva, že uvedené upravuje prípady, kedy v čase vrcholiacej pandémie vírusu COVID - 19 bola pre celospoločenskú situáciu vyžadujúcu obmedzenie mobility obyvateľstva, sťažená možnosť uplatňovať právo na súde, bola podstatne obmedzená dosiahnuteľnosť advokátov a sťažená možnosť vykonania porady občana s advokátom a následného uplatnenia práva na súde, preto sa uvedená situácia nevzťahovala na plynutie všetkých premlčacích a prekluzívnych lehôt všeobecne, ale len tých, ktoré by uplynuli v čase vrcholiacej pandémie, v čase ktorý bol predmetným právnym predpisom i vymedzený. Uvedené vyplýva i zo samotného znenia § 1 zák. č. 62/2020 Z. z. „uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo zániku práva“ a uvedenému zmyslu a výkladu zákona svedčí i znenie § 1 písm. b/ zák. č. 62/2020 Z. z., ktoré upravuje, že lehoty ktoré uplynuli po 12. marci do dňa účinnosti tohto zákona (t. j. ktoré by uplynuli medzi 12. marcom a 27. marcom 2020) sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

16. Dňom 19. januára 2021 nadobudol účinnosť zákon č. 9/2021 Z. z., ktorým sa novelizoval zákon 62/2020 Z. z., ktorý za § 7 doplnil § 8 až 10, ktoré znejú: § 8 Zák. č. 9/2021 Z. z. lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, po a/ v čase o do dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynul, b/ ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona sa neskončia skôr ako za 30 dní od nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

17. Z uvedeného dôvodu nemožno akceptovať názor žalobcu prezentovaný v odvolaní, že v zákonom vymedzenom časovom období (od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020 alebo dokonca od 27. marca 2020 do 28. februára 2021) zo zákona spočívali všetky premlčacie doby „en bloc“, ktoré boli počas trvania platnosti a účinnosti zákona v behu, ale uvedená úprava sa vzťahuje len na tie prekluzívne a premlčacie doby, ktoré by vo vymedzenom období uplynuli. Správne teda súd prvej inštancie neaplikoval na prejednávajúcu vec ust. § 1 a § 8 zák. č. 62/2020 Z. z., keď koniec premlčacej doby v súdnej veci by (správne) pripadol na 21. februára 2022.

18. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že v prejednávanej veci premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť 21. februára 2019 a uplynula 21. februára 2022.

Keďže koniec premĺčacej doby v posudzovanej veci neuplynul v časových intervaloch v zmysle zák. č. zákona č. 62/2020 Z. z. v znení novely - zákona č. 9/2021 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti s druhou vlnou pandémie ochorenia COVID-19, t. j. od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020 a od 19. januára 2021 do 28. februára 2021, k spočívaniu premĺčacej doby nedošlo. Odvolací súd tak zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že ak bola žaloba na súd podaná až 1. apríla 2022, je nárok žalobcu premĺčaný.

19. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku (I.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Ako výrok závislý preskúmal odvolací súd i výrok o trovách konania (II.) rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán náhradu trov nepriznal, keď žalovaná ako úspešná strana v spore si nárok na trovy neuplatnila. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vychádzal zo správneho úsudku, keď konštatoval, že plne úspešnou stranou v spore je žalovaná. Z obsahu súdneho spisu súčasne vyplýva, že žalovanej v súvislosti s konaním pred súdom prvej inštancie žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli, z dôvodu ktorého potom odvolací súd posúdil aj závislý výrok o trovách prvoinštančného konania ako vecne správny.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní vedenom v dôsledku odvolania žalobcu tento nebol úspešný ani čiastočne, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Procesný úspech v odvolacom konaní tak v celom rozsahu prináleží žalovanej. Nakoľko si však žalovaná žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnila a ani jej žiadne trovy zo spisu nevyplývajú, odvolací súd rozhodol tak, že žalovanej, hoc procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28. februára 2018).

22. Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).